U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. K.,** zastoupeného JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2014, č. j. OAM-360/ZA-ZA06-K01-R2-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2015, č. j. 61 Az 12/2014 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 61 Az 12/2014 - 49, zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2014, č. j. OAM-360/ZA-ZA06-K01-R2-2011. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel v žádosti ze dne 5. 12. 2011 uvedl již dříve uplatněné důvody

pro mezinárodní ochranu a nově uvedené důvody jako zdravotní stav a potíže náboženského charakteru mohl stěžovatel uplatnit již v předchozích žádostech. Ohledně hlavního žalobního bodu, a sice nesprávného posouzení aktuální situace na Ukrajině, došel krajský soud k závěru, že se žalovaný aktuálním politickým vývojem podrobně zabýval, své závěry podložil četnými zprávami českých i zahraničních, vládních i nevládních institucí a správně vyhodnotil, že od podání předchozí žádosti nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného k ní

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel svou kasační stížností brojí proti závěru žalovaného a krajského soudu, že změny v bezpečnostní situaci na Ukrajině nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, a uvádí, že se žalovaný měl zabývat jeho žádostí meritorně. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že závažnými skutečnostmi ve smyslu § 10a odst. e) zákona o azylu, které by mohly ovlivnit postavení žadatele o mezinárodní ochranu a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení, jsou zpravidla skutečnosti, ke kterým došlo během času, jedná se zejména o „*změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*" Stěžovatel uvádí, že ozbrojený konflikt na Ukrajině vypukl až po podání žádosti, a tvrdí, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního konfliktu ve smyslu §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Své tvrzení stěžovatel dokládá zprávami ministerstev zahraničních věcí Velké Británie a Spojených států amerických a zprávami lidskoprávních organizací. Podle stěžovatele dosahují boje na Ukrajině hranice občanské války a má proto za to, že mu hrozí „reálné nebezpečí" ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. Podle stěžovatele má situace na východě Ukrajiny vliv na celé území. S poukazem na judikaturu švédského Odvolacího soudu pro migraci uvádí, že vnitřní ozbrojený konflikt je možný i na části území státu. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 37, měl žalovaný vzít v úvahu výše uvedené skutečnosti při hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[4] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu o možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny. Stěžovatel uvádí, že takovýto názor podporuje vznik institutu vnitřního uprchlictví, který podle názoru stěžovatele představuje srovnatelný, ne-li závažnější problém.

[5] Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť krajský soud ani žalovaný neuvedli místo v zemi původu, kam by se měl stěžovatel vrátit. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud pouze poukázal na skutečnost, že jeho družka pochází ze Zakarpatské oblasti. Z této skutečnosti nelze podle stěžovatele usuzovat na místo nuceného

návratu stěžovatele. Neposouzením místa, kam by se měl stěžovatel vrátit, tak došlo k zásadní vadě řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[6] Nucený návrat na východní Ukrajinu by byl podle stěžovatele v rozporu s kogentní zásadou mezinárodního práva *non-refoulement*. Stěžovatel s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, uvádí, že tato zásada představuje důvod pro prolomení zásady zakotvené v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. povinnost správního soudu přezkoumat rozhodnutí správního orgánu podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud se vyhodnocením bezpečnostní situace na Ukrajině nezabýval kriticky, přičemž v odůvodnění pouze odcitoval názor žalovaného, a není tedy zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil. Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti vidí stěžovatel v tom, že krajský soud nesprávně posoudil vývoj situace v zemi původu stěžovatele, a v nesprávném názoru, že ozbrojený konflikt dopadá pouze na oblast východní Ukrajiny. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud nesprávně konstatoval možnost přesídlení v rámci Ukrajiny, neboť je tím podporován nežádoucí institut vnitřního uprchlictví. Stěžovatel také namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu vzhledem k tomu, že žalovaný ani krajský soud se nezabývali posouzením místa, kam by se měl stěžovatel vrátit. Stěžovatel dále konstatuje, že krajský soud se ve svém rozsudku žalobními body nezabýval kriticky, a napadá nedostatek důvodů rozsudku.

[9] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že aktuální žádost stěžovatele je již třetí v pořadí. Stěžovatel v ní tvrdí zcela totožné důvody jako v předcházejících žádostech a neuvádí žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje žalovaný na své vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2014. Žalovaný trvá na svém závěru, že na Ukrajině ve vztahu k stěžovatelem prezentovaným důvodům nedošlo k natolik závažným změnám, které by vyžadovaly opětovné posouzení žádosti. Žalovaný poukazuje na to, že před svým odjezdem z Ukrajiny žil stěžovatel v západní části Ukrajiny, konkrétně ve městě Sambir ve Lvovské oblasti, která je pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka.

[11] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[14] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Dále bude kasační stížnost přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] K námitce stěžovatele, že se žalovaný měl jeho žádostí zabývat meritorně, neboť došlo vzhledem k vývoji politické a bezpečnostní situace na Ukrajině k zásadní změně situace v zemi původu, uvádí Nejvyšší správní soud, že se problematikou opakovaných žádostí již dostatečně zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se jedná *„o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní*

jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“, a je tedy nutné zajistit, aby „*nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 29/2013 - 21). V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[o]*důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Vzhledem k poslednímu kritériu Nejvyšší správní soud konstantně zdůrazňuje, že „*hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 29/2013 - 21). Z výše uvedeného vyplývá, že k meritornímu přezkumu opakované žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen pouze v případě, že změna situace v zemi původu může mít vliv na konkrétní situaci žadatele. Co se týče důkazního břemene, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35 uvedl, že [p]*ostupuje-li Ministerstvo vnitra ve věcech azylových tak, že se ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl žádá, aby unesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, odpovídá to výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské unie.*“ Žalovaný tedy nepochybil, pokud uzavřel, že „*na Ukrajině rozhodně nedošlo <u>ve vztahu k žadatelem prezentovaným důvodům</u> podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR od rozhodnutí správního orgánu o předchozí žádosti výše jmenovaného k natolik závažným změnám stran obecné bezpečnostní situace v zemi, aby si tyto vyžadovaly opětovné posouzení žádosti výše jmenovaného ohledně možnosti jeho návratu do vlasti*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

[16] Ohledně námitek stěžovatele týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud uvádí, že se v nedávné minulosti zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26).

[17] K otázce vnitřní ochrany rovněž existuje bohatá a konstantní judikatura. Podrobně se Nejvyšší správní soud k této problematice vyjádřil v rozsudku ze dne ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 161, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS. Na základě analýzy judikatury Evropského soudu pro lidská práva, rozhodnutí Sněmovny lordů ve věci J. H. a ostatní proti Ministru vnitra (Secretary of State for the Home Department) a Doporučení UNHCR (Vysoký úřad komisaře OSN pro uprchlíky) v oblasti mezinárodní ochrany z 23. července 2003 Nejvyšší správní soud uvedl následující kritéria: „*Nejvyšší správní soud*

konstatuje, že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky (lze stěží požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleného stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.“ V návaznosti na tento rozsudek Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že [l]*okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, usnesení ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44 a usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61). Závěry žalovaného a krajského soudu jsou tak zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Nejvyšší správní soud nemá důvod se od této judikatury odklonit. Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice označuje koncept vnitřní ochrany za nesprávný, kromě názoru, že koncept podporuje institut vnitřního uprchlictví, však neuvádí žádné argumenty, které by zdůvodňovaly judikaturní odklon od konstantní, zahraniční judikaturou i doktrínou podepřené, judikatury.

[18] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu neuvedení místa v zemi původu, kam by se měl stěžovatel vrátit. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může nepřezkoumatelnost rozhodnutí nastat „*z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“ (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 24. 5. 2014 uvedl, že stěžovatel „*před svým odjezdem z vlasti žil v západní části Ukrajiny (konkrétně uvedl město Sambir ve Lvovské oblasti), tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva.*“ Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se má správní orgán při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu především zabývat místem, kde žadatel žil před odchodem ze země původu nebo kde se dlouhodobě zdržoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. září 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154 a rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 112/2014 – 66). Výše uvedený postup žalovaného je v souladu s touto judikaturou.

[19] Ohledně námitky stěžovatele týkající se nedostatku odůvodnění rozsudku a nekritického zhodnocení bezpečnostní situace krajským soudem Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou"* (k tomu viz ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 – 74, ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 – 29).

[20] Vzhledem k výše uvedeným zjištěním týkajícím se místa původního pobytu stěžovatele, tj. v západní části Ukrajiny, nepovažuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu námitku ohledně porušení zásady *non-refoulement* za důvodnou. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud uvádí, že k této zásadě mezinárodního práva veřejného existuje ustálená a obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Azs 56/2012 – 81).

[21] Z výše uvedeného je patrné, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost, aniž se mohl zabývat její důvodností.

[23] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[17] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Azs 147/2015 – 30, zástupcem stěžovatele advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL. M., a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud proto odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele nezvýšil o daň z přidané hodnoty. Celková částka odměny za zastupování tedy činí 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu